

— Да вървимъ вече, каза Тоннера, напусто хабимъ време да дрънкамы празни работы.

— Да вървимъ каза Гырджикътъ.

— Да вървимъ, ама дѣ ти отварникътъ?

— Ей сега ще го видишь.

И Гырджикътъ повыка: Мацко!

Слѣдъ малко дойде момчето съ отварникътъ на рамо и цигарътъ въ уста.

— Новъ ученикъ е, братя, каза Гырджикътъ, и види се че ще да има прѣднина.

Весларътъ потегли и кайкътъ ся затули задъ чукътъ на Ескы-Сарай.

Тридесетъ-тъ и шестъ и числото 1800.

Прѣзъ вечеръ-тъ на деньтъ въ който станяхъ тѣзи работы на Кадъ-кую, часътъ къмъ двата по турскы, между множеството което възлѣзваше прѣзъ камено-посланѣтъ улицъ отъ Галатъ на Бейоглу, виждаше ся на конь мѣжъ нѣкой си, на когото лицето бѣше обвито съ вълненъ при-мѣталкъ, и на когото причудливото облекло привлѣчаше вниманіето на всякой наблюдатель.

Той бѣ облѣченъ съ зеленикаво сѣтре, съ черны панталоны и рѣкавицы пакъ зелены, плетены отъ вълнъ, и когато тѣзи му дрехы низискаха шото и гуглѣтъ му на главѣтъ да бѣде също тѣй европейскъ, тойзи челѣкъ носеше на главѣ высокъ фесъ, такъвъ какъвто носятъ тѣзи които ходятъ съ широки гащи, а не съ панталоны.

Като дойде прѣзъ вратата на английскѣтъ гостилница, кивна на единъ просякъ който сѣдѣше въ кѣтѣтъ тамъ на косвениѣтъ отъ Галатъ улицѣ, и той дойде при него.

Щомъ дойде просякътъ и всадникътъ сяхна отъ коня и като му тури въ рѣкѣтъ нѣщо пары :

— Тридесетъ и шестъ ; на *Мѣмянено* ; тозъ вечеръ, рече.